

Стринкини нѣмаха якъ курникъ, затуй кокошкитѣ имѣ спѣха въ мазата. Тази вѣчерь стринка не се сѣтила да затвори вратата на мазата.

Посрѣдъ нощъ тя дочула, че нѣщо изпищяло въ мазата: „кър-р-р . . . крякъ!“

Тихичко стринка отива и клопва вратата. Лисицата останала вжтрѣ. Влиза и стринка и подключва. Гледа: — лисицата се сгушила край една бѣчва. Отива къмъ нея — не бѣга. Ритва я съ кракъ, — не шава. На близо имало синжирь — юларь на коня. Стринка го взима и почва да връзва хитрата кума прѣзъ шията.

Видѣла нашата лисанка що я очаква, па изведнажъ се спуска върху жената и забива остритѣ си зѣби въ дебелитъ мяса на дѣсния ѝ кракъ.

Почва стринка съ синджиря да бие колкото силитѣ ѝ държатъ лисицата по гърба, по главата, дано и отвори устата, но напраздно. Колкото по-силно я биятъ, инатлията кума по-силно и по-дълбоко забива зѣбитѣ си въ крака.

Вика жената за помощъ, та гърлото ѝ се продрало, ала нощѣ кой ще я чуе!

Взело бѣше да се разсѣмва. Отъ нашия дворъ азъ чухъ, че у стринкини вика нѣкой като изъ подъ земята. Отивамъ и що да видя? — Лисица и жена водятъ страшна борба. Всѣки гледа да отърве себе си.

Азъ хванахъ съ двѣ рѣцѣ челюститѣ на сърдитата лисана и съ всичка сила се по-